

Narodni pjesnik (Iz recenzije Marine Šimić)

Anto Stanić je veristički lirik naroda, a prvenstveno Kreševskog kraja i spada u istinskog čuvara ostavštine Fra Grge Martića jer on ne teži suvremenom stihu i namjerno bježi od betonsko-elektroničkog poetskog iskaza kako bi što slikovitije opisao svoj Inač, podneblje, ljude njegovog kraja, cvjetne livade, ptice i zvjezdano nebo pod kojim Venera bistri potoke koji se slijevaju čineći rijeku da skupa s kreševskim čovjekom nabujava i bistri, otječući tisućama kilometara daleko od rodne grude pa se kao lasta uvijek vrati rodnom zdanju da dušu napoji upravo onime čime je Anto Stanić ispleo ovu stihozbirku: mističnom nostalgijom, dobrotom roditeljskog savjeta, finom nenametljivom religioznošću bosanskih fratara, koji u Stanićevom kraju domuju preko sedamsto godina, pretačući u njoj senstance kako bi zasigurno stao na poziciju najboljih narodnih pjesnika bosanskohercegovačkog pučkog stvaralaštva.

Anto Stanić prirodu i ljude osjeti svim svojim čulima pa ih tečno i pitko pretoči u stihove oličene njegovom ljudskom dobrotom, tolerantnošću, ljubavlju prema obitelji, rodnom Kreševu i svojoj Bosni i Hercegovini koju istinski voli te samim tim ima pravo i obvezu da svjedoči o njoj, njenom čovjeku i glupostima našeg vremena.

Mora se, istina, kazati da neki njegovi stihovi nisu formom savršeni, no Stanić prvenstveno tomu i ne teži. Zapravo, silina emocija i misli, odlike njegovog temperamenta, rezultiraju bujicom riječi i rijetko viđenom iskrenošću. On sam pristaje na naziv pučkog pjesnika (Pučki pjesnik) jer se ne stidi svojih korijena. Što više, on priznaje da bez njih ne bi bio to što jeste niti kao pjesnik niti kao čovjek.

Izrazito emotivan, iskren i human, on je okrenut svakome od nas koliko i sebi samome. On se ne usteže reći da apstrakcija u umjetnosti počesto skriva jalovost sadržaja (Moja kritika modernizma). Njegov je izraz jasan, gotovo nagonski, što se ponekad odrazi na nesavršenosti stiha ili izbora riječi, a li to ne mora nužno biti nedostatak Stanićeve poezije.

Iskrenom stihu se vjeruje, s njim se poistovjećuje. To je poezija od koje se ne bježi zbog njene nerazumljivosti i metaforičnosti koja je često sama sebi svrhom.

Marina Šimić